

PŮVODNÝ SLOVENSKÝ ZLOČIN

VÁCLAV NEUER

TIENE MINULOSTI

ĎKAR

Text © 2019 by Václav Neuer
Jacket design © 2019 by Emil Křížka
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6699-5

Tento príbeh je vymyslený, rovnako ako aj všetky osoby v ňom. Z čisto praktických dôvodov však rádím, aby ste v Bratislave niektoré reštaurácie, podniky, adresy alebo dokonca celé ulice, ktoré spomínam v niektorých pasážach svojej knihy, zbytočne nehľadali. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami je totiž takisto čisto náhodná. Iba bežné policajné postupy ostali zachované tak, aby zodpovedali realite. A realita je tvrdá. Napriek tomu uznávam, že sa niekomu môže zdať povedomá.

Pri stúpaní do kopca sa viac rás pošmykol. „Skurvené blato,“ zahrešil zakaždým nahlas, napriek tomu, že široko-dáľeko tu bol celkom sám. Zostávalo mu už len pár metrov. Nakoniec sa predsa len dostal z blatistej zväžnice na spevnenú lesnú cestu. Roky presedené v kancelárii za počítačom urobili z jeho fyzickej kondície len blednúcu spomienku na lepšie časy. Roky a nedostatok pevnej vôľe. Všetky doterajšie silvestrovské predsavzatia, týkajúce sa fajčenia, zdravšej výživy či zvýšenia pohybovej aktivity, sa zakaždým stihli definitívne rozplynúť už do Troch kráľov.

Zastal.

„Do psej matere aj s takým terénom,“ prezeral si zablatené nohavice. Košeľu mal pod kabátom skrz-naskrz prepotenú a vlasy prilepené na čelo. Skontroloval čas. Od telefonátu na lesnú správu uplynulo už vyše dvoch hodín. Na smrť vysilený, dychčal ako suchotinár. Oprel sa o strom a zapálil si. Pri prvom šluknutí sa rozkašlal.

„Dopekla, kde toľko trčíte?“ nervózne si uľavil. Odkedy zastal, začala naňho doliehať zima. Na chrbte ho nepríjemne chladila premočená bielizeň. Pánbohvie, koľko bude lesníkom trvať, kým sa dočká ich pomoci. Začal pochybovať, či vôbec pochopili, kam majú prísť. Pracovníkovi lesnej správy na stupavskej pobočke, ktorý mu po niekoľkých neúspeš-

ných pokusoch konečne prebral hovor, mohol len veľmi vág-
ne a komplikovane vysvetliť, kde sa vlastne nachádza. Na-
vyššie, nič mu nehovoril ani jeden z miestnych názvov, ktorý-
mi ho zasypal ten chlap so silným záhoráckym dialektom.
Musel poriadne zaloviť v pamäti i obrazotvornosti, kým mu
ako-tak opísal cestu, po ktorej sa dostal až sem.

Les voňal hríbmi, aj keď bolo ešte priskoro, aby nejaké
vôbec rástli. S pocitom viny si obzeral terén pod sebou.
Vlastne až teraz videl, aký je svah v skutočnosti strmý. Spo-
za volantu jeho terénneho Landrovera to až tak hrozivo
nevyzeralo. Bol to naozaj hlúpy nápad pokúsiť sa tade
prejsť. Sám nevedel pochopiť svoje rozhodnutie. Prešiel
mu mráz po tele, keď si uvedomil, že táto pochabosť mohla
mať aj oveľa horšie následky.

Mal vlastne šťastie, že ho nestočilo do opačnej strany.
V tom prípade by sa bol celkom isto zrútil až na dno rokli-
ny, dobrých päťsto-šesťsto metrov. Možno až k asfaltovej
ceste vedúcej na Košariská. Zhlboka si vydýchol. Nakoniec
vyviazol, chvalabohu, bez zranenia, a súdiac podľa nepo-
rušeného zovňajška, azda aj bez väčšej škody na aute. No-
vučičký Landrover však zostal zlovestne naklonený nabok
a až po rám beznádejne uviaznutý v hlbokkej brázde, vyjaz-
denej ťažkými strojmi, ktoré tu zrejme celkom nedávno po-
užívali lesní robotníci pri ťažbe dreva. Neprichádzalo do
úvahy pokúšať ďalej osud jeho vyslobodzovaním. Šanca
uspieť bola nulová. Naopak, každým ďalším márnym po-
kusom by iba zvýšil riziko odtrhnutia ešte väčšieho kusa
podmáčaného svahu pod ním.

Znova sa rozkašľal. Zahodil nedofajčenú cigaretu a boh-
vie koľký raz si uľavil nadávkou. Po ďalšej štvrthodine sa
k nemu konečne doniesol túžobne očakávaný zvuk motora.
Zakrátko sa spoza zákruty vynoril lesný kolesový traktor
s mohutnou radlicou, natretou načerveno. Odpadol mu ka-

meň zo srdca. Tak ho predsa len našli. Črtajúca sa nádej mu hneď zlepšila náladu. O chvíľu stadiaľto vypadne. Možno už o pár minút sa na tejto príhode bude smiať. Najlepšie niekde u Koníka pri pive so štamgastmi.

Zamával na traktoristu.

Vodič, štíhly fúzatý chlap približne v rovnakom veku ako on, zastavil obrovský stroj priamo pri ňom.

„To ste vy volali?“

„Gajdoš,“ predstavil sa. „Inžinier Ján Gajdoš.“

Chlapík za volantom nepokladal podobné zdvorilosti za dôležité.

„Kde to máte?“ spýtal sa rovno, pozerajúc naňho z výšky kabíny.

„Týmto smerom. Tam dolu. Takých dvesto metrov,“ usiloval sa prekričať klapot silného dieselového motora.

Chlapík neveriacky pokrútil hlavou a natrénovaným pohybom zoskočil k nemu na okraj cesty.

„Tu dolu?“ naznačil rukou smer, akoby sa chcel ešte raz uistiť, že dobre počul.

„Hej,“ prisvedčil.

„Čo ste tam, prekrista, robili?“

„Chcel som si skrátiť cestu,“ nemal chuť na nejaké dlhé vysvetľovanie.

„Skrátiť? Tade?“ Šofér vytiahol z náprsného vrecka pracovnej kombinézy pokrkvajúcu škatuľku marsiek.

„Myslel som si, že prejdem po tej zväžnici až k tamtomu stromu. Ak by sa mi za ním podarilo vyjsť cez ten briežok na druhej strane, dostal by som sa až na spodnú cestu do Rače.“ Nebol si istý, či ho pochopil. „Idem do Pezinka. Nemusel by som obchádzať celé mesto.“

Vodič traktora na to nepovedal ani slovo. Len udivene pozeral dole svahom.

„Lenže tam nižšie sa podo mnou utrhol celý kus svahu

nad potokom a hodilo ma to o kus nadol.“ Mal pocit, že traktorista pochybuje o jeho zdravom rozume.

„Toto by ste autom neprešli, ani keby bolo sucho, nieto ešte v takom blate,“ zhodnotil jeho guráž šofér lesného traktora. „Na čom ste?“

„Na Defendri,“ odpovedal.

„Ani na tom nie,“ trval na svojom traktorista.

Isteže nie. Aj on sám už teraz veľmi dobre vedel, že je to tak.

Chlapík odkročil o pár metrov ďalej. Pozorne skúmal svah pod sebou, až kým nenatrafil na vyjazdené stopy po kolesách.

„Tu ste sa tuším spustili dole,“ zamrmal skôr sám pre seba.

„Auto je presne tam. Hneď za tým kopčekom, ako sú tie dva veľké pne,“ ukázal.

Vodič si niečo potichu zašomral. Pomaly kráčal po ceste a zakaždým, keď sa po pár krokoch zastavil, pozorne sa zahľadol dolu medzi stromy.

Pochopil, že hľadá najlepšiu možnú cestu čo najbližšie k miestu, ktoré mu označil.

„Ten potok tu načisto podmyl breh,“ vysvetlil traktorista. „Celé dni lialo a napršalo more vody. Ešte k tomu si tu bobry spravili hrádzu. Tak dva, možno tri roky dozadu. Tam, kúsok nižšie,“ mávol tým smerom. Podľa všetkého sa tu vyznal. „Hladina odvtedy stúpila a teraz sa okrem pôvodného koryta rozlieva po dažďoch aj všade naokolo,“ pokračoval.

Iba počúval, kýval servilne hlavou a pripadal si ako nejaký hlúpy školáčik. Od niečoho podobného dávno odvykol. Na prednášky podriadeným mal vo svojej firme už roky nárok iba on.

Jeho budúci záchranca medzitým našiel miesto, ktoré hľadal.

„Pôjdem tadiaľto. Skúsím, čo to dá, a potom uvidíme,“ pozeral naňho, akoby bol zvedavý na jeho názor.

Bezradne pokrčil plecami. Neželal si nič iné, než čo najrýchlejšie vybrádnúť z kaše, ktorú si sám navaril. Ostávalo mu len dúfať, že ten chlap vie, čo pre to spraviť a akým spôsobom vyslobodiť jeho auto.

„Aspoň tamto, k tomu prvému pňu sprava. Potom skúsime navijak,“ rozhodol a otočil sa naspäť. „Vy choďte dole pešo.“

Zrazu ho pochytili obavy, či sa to vôbec podarí. Nechcel ani len pomyslieť, čo sa stane, ak si ozrutné elkátečko v tejto situácii neporadí. Znova v duchu zahromžil na svoju nerozvážnosť.

Bol už zhruba v polovici cesty nadol, keď sa traktor pohol a otočil sa v miestach, kde pred chvíľou stáli. Nato sa začal pomaly spúšťať dole svahom. S malou dušičkou pozeral, ako aj tomuto obrovi miestami preklzávajú obrovské kolesá. Vydýchol si, keď videl, že sa nakoniec predsa len dostal na určené miesto. Znova svitla nádej na úspech.

S cigaretou frajersky zacviknutou v kútiku úst lesák spustil prednú radlicu. Pochopil, že má v úmysle využiť ju ako oporu.

„Poďme, skúsime to priviazať,“ skríkol na neho.

Pomohol s odvíjaním oceľového lana.

„Hádam to pôjde,“ vliat doňho novú nádej traktorista, keď obišiel uviaznutý Defender. V náročnom teréne sa pohyboval oveľa ľahšie a istejšie.

V duchu sa modlil, aby mal pravdu.

„Naskoč dnu!“ Pripevnil lano. Išlo do tuhého. Táto situácia naozaj nebola vhodná na vykanie.

„Nahod' to! Kolesá rovno a najprv nič nerob. Potom, keď ťa pohnem, skús pomaly dopredu a pomáhaj mi.“

Sadol si za volant a tak, ako mu kázal, naštartoval. Zabučal navijak. Pozeral, ako sa lano napína, až kým nepo-

cítil šklbnutie. Defender sa vytrhol zo svojej mazľavej pasce. Ešte však nemal vyhraté. V ďalšom okamihu sa auto nebezpečne naklonilo, až mal pocit, že sa prevráti. Zaťal zuby. Ťah zoslabol. Len čo zacítil, že sa všetky kolesá znova dotkli zeme, pridal plyn. Silný motor, uzávierka a náhon všetkých štyroch kolies predsa len urobili svoje a navijaku čo-to odľahčili. Stúpal hore. V ďalšom kritickom okamihu videl, ako sa pod jeho váhou radlica traktora zaryla do zeme a odvalila ďalší velikánsky kus hliny. Obrovský lesný stroj sa našťastie nepohol. Silný motor zahučal.

„Ešte kúsok,“ prebleslo mu hlavou a potom lano konečne ne povolilo. Teraz už išiel sám. Zhlboka si vydýchol. Bol vonku.

„Máte viac šťastia ako rozumu,“ usmieval sa vodič a zoskočil z kabíny. „No predsa len, nabudúce by som na vašom mieste už nič podobné neskúšal.“

„To teda nie. Raz stačilo,“ dal mu za pravdu. V zadnom vrecku nohavic našmátral peňaženku.

Chlap odopol lano a prešiel k radlici.

„Čo som vám dlžný?“ opýtal sa.

Neodpovedal.

„Zaslúžite si,“ posmelil ho, keď videl, že zrejme premýšľala, koľko si vypýtať. Bol mu úprimne vďačný za pomoc. „Bez vás by som tu ostal trčať hádam aj do súdneho dňa.“

No vodič traktora vyzeral, akoby ho vôbec nevnímal. Namiesto odpovede len civel do brázd, ktorú pred chvíľou vyhlbila radlica jeho stroja.

Podišiel k nemu. Na dne čerstvej jamy si všimol kus špiňavej zablatenej handry. Zdalo sa mu, že spod nej čosi vytŕča. Vyzeralo to ako spleť koreňov. O kúsok vedľa zbadal čosi oblé. Kameň? Pozrel sa lepšie.

„A, kurva!“ nezdržal sa, keď si uvedomil, čo to je.

Pozeral sa na ľudskú lebku.

Čerstvo povýšený komisár Peter Ledecký sa do pondelkového rána prebudil o sedem minút skôr, ako mu na nočnom stolíku stihol zazvoniť budík. Keby v robote nosil uniformu, jeho novej hodnosti by prislúchali výložky majora. Ani novozískaná pomyselná hviezdička však na jeho vstávaní nič nezmenila. Tak, ako bol, ešte celý skrehnutý, bosý, len v trenírkach a tielku prešiel do kuchyne. Postavil na sporák plechový kastrólik, a kým voda zovrela, vyšiel cez terasu do záhrady. Svietilo slnko. Nie silno, ale príjemne. Na nebi nebolo ani mráčika a trávnik, ktorý predvčerom prvýkrát v tomto roku pokosil, bol ešte zmáčaný rosou. Zhlboka nasal vlhký svieži vzduch. Napriek tomu, že sa mu práve skončila dovolenka, potešil sa, že ho čaká pekný jarný deň.

Kávu si vypil na terase. Obyčajnú zalievanú s dvoma lyžičkami cukru. Kávovar, ktorý pred časom dostal ako dar od Hany, nepoužíval. Nezvykol si naň. Azda len povinná úcta k darkyni mu bránila odložiť ho niekam na povalu medzi ostatné nepotrebné krámy. Len preto dosiaľ ďalej zavádzal na kuchynskej linke.

Postojačky vyfajčil dve cigarety. Až potom zamieril do kúpeľne. S istou dávkou uspokojenia pozrel na svoju tvár v zrkadle. Ťahalo mu na päťdesiatku, no dnes mal výnimočne pocit, že po dlhšom čase vyzerá opäť zdravo a energicky.

Posledné dni strávil zväčša vonku v záhrade a dokonca sa opálil. Cítil sa oddýchnutý a neprekážalo mu ani to, že sa z neho už o hodinu stane zasa policajt.

V ostatných rokoch sa mu po dlhšom čase voľna zvyčajne nechcelo do roboty. Mával aj obdobia, keď celkom vážne uvažoval, že zavesí prácu detektíva na kliniec a nájde si miesto niekde inde. Ibaže čím ďalej, tým zreteľnejšie si uvedomoval, že by sotva vedel robiť niečo iné. Bol policajt. Všetkým, čo robil a ako sa správal. Dochádzalo mu to síce pomaly, ale aj tak sa nakoniec proti svojej vôli musel zmieriť s tým, že nič iné už z neho nikdy nebude. Napriek tomu, že o svojej práci a polícii samej stratil za posledné roky všetky ilúzie.

Ani túto dovolenku si nenaplánoval, a keď mu ju na porade vedúci oddelenia nariadil, pokúsil sa najprv protestovať. Nepomohol si. Podľa pokynu krajského riaditeľa si museli všetci detektívi do konca mesiaca vyčerpať zvyšky minuloročnej dovolenky. Zostávalo mu dvanásť dní. Najskôr si nespokojne hundral popod nos. Nevedel si dosť dobre predstaviť, ako využiť dva týždne voľna na prelome apríla a mája, no nakoniec sám musel uznať, že mu padli celkom vhod.

Prvé dni strávil s Hanou v jej byte v meste. Cez deň chodila do roboty, večery trávili prechádzkami a pozeraním televízie. Po týždni sa vrátil k sebe. Párkrát posedel s poľovníkmi v miestnej krčme. Raz to s nimi potiahol až do rána. Pokosil trávnik a urobil poriadok v garáži. Prečítal dve zaujímavé knihy. Do roboty zavolał za celý čas len trikrát, aby nakoniec zistil, že aj tam počas jeho neprítomnosti už zrejme zavládla predčasná uhorková sezóna. Okrem jedného jediného prípadu, ktorý pridělili zatiaľ ešte vždy benjamínkovi kancelárie, mladšiemu inšpektorovi Jakubovi Koreisovi, sa nič podstatné ani mimoriadne nestalo.

Z domu vyrazil o siedmej. Premávka na ceste okresnej triedy bola riedka, no čím bližšie k mestu začínala hustnúť, až nakoniec uviazol v kolóne, keď zišiel z vonkajšieho okruhu na Gagarinovu. Dopravný servis v rádiu informoval o čerstvej nehode na Prístavnom moste. Stiahol okienko a zapálil si. Vozidlá pred ním sa posúvali už len po metroch. Skontroloval čas. Uvedomil si, že ak sa situácia na ceste v najbližších minútach nezlepší, bude hneď prvý deň meškať.

Po pár minútach ho predbehlo jazdným pruhom vyhradeným pre hromadnú autobusovú dopravu hasičské auto so zapnutými majákmi. Hlavou mu preletelo, o čo je robota hasičov priamočiarejšia a zmysluplnejšia ako tá jeho. Tých chlapíkov v pracovných uniformách a žltých prilbách svojím spôsobom obdivoval. Často sa s nimi stretával pri práci. Denne podstupovali riziko a často išli ta, odkiaľ všetci ostatní v panike utekali. Pomáhali, chránili a na rozdiel od policajtov nemuseli o tom nikoho presviedčať. Nepotrebovali si to ani písať na autá. Každý to vedel.

Nemohol si nevšimnúť, že oproti tomu dôvera ľudí v políciu za ostatné roky hrozivo poklesla. Človek nemusel ani pozerať televízne spravodajstvá a denne čítať noviny, aby vedel, že je to evidentný fakt. O obrovskom rozsahu korupcie, prerastenej až do najvyšších miest vedenia policajného prezídia a jeho elitných útvarov či dokonca prokuratúry, sa už šírili doslova legendy. Posledné závažné kauzy a oznámenia zametené pod koberec, v ktorých mali podozrivé osoby blízko priamo k najvyšším vládnym predstaviteľom, vyvolali v Bratislave, ale aj v iných mestách vlnu občianskych nepokojov. Množili sa verejné protesty s požiadavkou na odstúpenie ministra, policajného prezidenta i špeciálneho prokurátora. Tak ako v osemdesiatom deviatom ich organizovali študenti. A tak ako v osemdesiatom deviatom, aj teraz v uliciach a na námestiach stáli tisíce ľudí.

Lepšie ako ktokoľvek iný vedel, že majú v mnohom pravdu. Ba neraz bol presvedčený, že situácia je v skutočnosti ešte hrozivejšia, než si pripúšťali demonštranti vonku. No súčasne chcel ešte stále veriť, že jeho sa to netýka a ich oddelenie stojí od toho všetkého bokom.

Svoje oddelenie pokladal za akýsi hermeticky uzavretý minisvet v obrovskom policajnom kolose, ktorý sa ešte vždy riadi starými pravidlami. Svojim najbližším kolegom neprestal bezvýhradne dôverovať a rovnakú úctu prechovával i k priamemu nadriadenému, komisárovi Peterajovi. Za celý čas, čo sa poznali, nemal ani raz dôvod pochybovať. Robili si svoju prácu. Chytali vrahov. Nič viac, nič menej, a tak to bolo odjakživa.

Čoraz častejšie však premýšľal, dokedy to celé vydrží. Dokedy sa budú môcť hrať na svojom vlastnom piesočku? Dokedy ešte budú môcť aspoň strkať hlavu do piesku a sami seba i jeden druhého presvedčať, že sa ich netýka nič z toho, čoho sú svedkami? Neodbytné doňho dorážali silné obavy, že to potrvá len dovtedy, kým aj oni raz neskrížia cestu niektorému z mnohých mocných straníckych mecenášov.

Časy sa zmenili. K horšiemu pre všetkých, okrem pár výnimiek. A polícia ako taká deň po dni nenávratne stráca aj svoje posledné kredity. Mnoho kolegov slúžiacich na rôznych odboroch a úsekoch kriminálnej služby, s ktorými kedysi začínal, teraz zo zboru odchádza. Len nedávno sa dozvedel o ďalšom. Tentoraz priamo z ich oddelenia. Z oddelenia vražd. Žiadosť o odchod do výsluhového dôchodku si podal Lipiansky.

Vedel prečo. Pred dvoma mesiacmi sa spolu opili v Štrngálke a najdlhšie slúžiaci vraždár si pred ním v návale ľúlosti vylial srdce. Nechcel už ďalej pracovať v polícii, sprivatizovanej finančnými oligarchami, ako sa po novom zvyklo hovoriť ekonomickým kriminálnikom a podvodníkom so

štátnymi objednávkami. Odišiel Urbanič, teraz Lipiansky. Zostal posledný, čo stihol odkrútiť zopár rokov na polícii ešte pred osemdesiatym deviatym, i keď iba v uniforme na obvodnom oddelení.

Za volantom svojho Peugeota si vybavil večer, keď ho starší kolega, sklonený nad dopitou fľašou vodky, kamarátsky objal na rozlúčku okolo pliec.

„Peter, ver mi. Toto je ešte oveľa horšie ako za komunistov,“ zašepkal mu do ucha a nato do seba obrátil posledný pohárik. V návale typickej pijanskej nostalgie sa mu v oku zaleskla slza. „Fakt, oveľa horšie,“ dodal.

Z pochmúrnych úvah ho vytrhlo trúbenie klaksóna auta, zaradeného za ním. Kolóna sa rozbehla. Mávnutím ruky sa ospravedlnil netrpezlivému nedočkavcovi. Vyrázil a súčasne mrkol na hodinky. Stíhal.

Do budovy Krajského policajného riaditeľstva na Špitálskej ulici vošiel bočným služobným vchodom dve minúty pred pol ôsmou. Nečakal, kým sa uvoľní výťah, a radšej na tretie poschodie vybehol pešo. Kolegovia z kancelárie, starší inšpektor František Machrák a mladší inšpektor Jakub Koreis, ho privítali radostným pokrikom. Obaja už boli vychystaní na rannú poradu.

„Nejako si sa na tej dovolenke zadychčal,“ zvitáli sa narýchlo potrasením rúk.

„Klasika,“ pokúšal sa vysvetliť. „Nehoda na Prístavnom a celé mesto stálo už od Gagarinky.“ Na viac nemal čas. Uvedomil si, ako ich rád vidí. Spolu vyrázili do zasadačky.

V kresle za vrchstolom sedela namiesto vedúceho oddelenia komisára Peteraja Jana Novotná. Najmladšia členka tímu a súčasne jediná žena na oddelení vražd, nenalíčená, s chlapčensky zastreihnutou ofinou, permanentnou vyrážkou na tvári, oblečená zväčša vo vyťahanej mikine a ošúchaných rifliach, pôsobila na prvý pohľad ako tichá, možno

až hanblivá, nevýrazná baba. Na odbor násilnej kriminality nastúpila len pred pár rokmi, no vďaka svojim schopnostiam a neodškriepiteľným kvalitám, najmä v oblasti výpočtovej a informačnej techniky všetkého druhu, už väčšinu z nich stihla presvedčiť, že je pre robotu cenným prínosom.

„Šéf musel ku krajskému,“ oznamovala postupne sa trúsiacim detektívom, ktorí sa jednotlivo či v malých skupinkách objavovali medzi dverami s pracovnými zápisníkmi v rukách. „Požiadal ma, aby som zapísala dochádzku a odkázal vám, že porada bude o tretej.“

Väčšina z nich sa otočila hneď medzi dverami. Podaktorí sa rozhodli, keď už prišli, posediť si s kolegami a vypiť si s nimi v zasadačke kávu, ktorú si sem priniesli v plastových pohárikoch z automatu na chodbe.

Jana Novotná zatiaľ farebnými značkovačmi vyplňala políčka a kolónky v pracovnom pláne s menami, ktorý jej zveril komisár. Modrou farbou označila prítomných, zelenou služobne sa pohybujúcich mimo pracoviska a červenou tých, čo čerpali dovolenku alebo maródovali. Úzkostlivo dbala, aby sa nepomýlila.

„Vitaj,“ zdvihla hlavu od rozloženého dvojhárka pred sebou, keď medzi prichádzajúcimi zbadala Ledeckého. „Túším si sa opáliť,“ predviedla bez prípravy svoj postreh.

3

Máj 1987

Netrvalo mu dlho nájsť správne miesto. Vyznal sa tu, a tak išiel viac-menej naisto. Nachádzal sa v plytkej dolinke, približne kilometer od poslednej chaty. Okolím nevedol nijaký značený turistický chodník a lokalita bola dostatočne odľahlá, takže pravdepodobnosť stretnutia s nejakým náhodným zatúlaným návštevníkom bola prakticky nulová. Pozrel na hodinky. Všetko išlo podľa plánu. Stihol sa sem dostať tesne pred zotmením. Sadol si na peň a čiastočne krytý kmeňom mohutného duba ešte raz skontroloval výhľad.

Nejakých tridsať metrov pod ním tiekol potok, ktorého náprotivný, zjavne strmší breh bol husto porastený širokým pásom krovín. Naslinil si ukazovák. Smerom k nemu sviežo povieval slabučký, chvíľami sotva badateľný vlhký vánok. Bol spokojný. Niekde v slabinách cítil predzvesť úspechu. Ani tie najplachejšie diviaky hľadajúce na sklonku horúceho dňa vodu nebudú mať šancu zacítiť jeho pach.

Nabil guľovnicu. Nebola to jeho zbraň. Vedel však, že otec bude celý týždeň služobne preč a ostane mu dosť času vrátiť ju včas na svoje miesto, aby nič nezbadal, keď príde domov. Všetko mu hralo do karát. Ani poľovníkov sa nemusel obávať. Sezónu začínajú až pätnásteho. Dovtedy si sotva nájdu dôvod štverať sa na toto miesto. Možnosť natriť v revíri na niektorého z nich bola mizivá.

Pri tom všetkom pocítil v žalúdku záchvev vnútornej nervozity. Prvýkrát odvtedy, čo podvečer vyrazil z domu, si uvedomil riziká svojho konania. Ešte vždy zostávalo veľa možností na prekazenie jeho večerného dobrodružstva.

Oprel pušku o strom a zaďíval sa k potoku. Rýchlo sa stmievalo. Hary ho bude čakať o jedenástej na rázcestí. Najprv dlho uvažoval, či mu zveriť kľúčiky od Nivy, no inú možnosť nenašiel. Nemohol si dovoliť odstaviť auto niekde pri lese alebo sa na ňom dokonca doviezť až sem. Pravdepodobnosť, že by si ho niekto všimol, by v takom prípade hraničila takmer s istotou. Na to, čo chcel urobiť, potreboval spoľahlivého komplica, a Hary bol v podstate jediný, komu mohol dôverovať. Nikdy nemal veľa kamarátov.

Zatúžil po cigarete. Chvíľu sa pohrával s myšlienkou zapáliť si, no nakoniec ju definitívne zahnal. Možno by si to mohol dovoliť, keby sedel na vysokom posede, ale takto nechcel pokúšať šťastie. Dalo sa predpokladať, že aj pri priaznivom vetre by zver dym zacítila.

Skusmo zalíčil guľovnicu medzi kríky pred sebou. Skôr preto, aby nejako vyplnil vlečúci sa čas a súčasne skúsil, ako mu puška sadne na líce. Kvalitným nemeckým puškohľadom videl v padajúcom súmraku jasnejšie ako vlastným zrakom. Spokojne zbraň znova odložil. Pozrel nad seba. Mesiac sa blížil k splnu, a ak oblohu nezatahnu mračná, väčšia tma už nebude. Ostávalo len trpezlivo čakať.

Všade navôkol panovalo takmer absolútne ticho. Už nebolo počuť ani žiadnych vtákov. Akoby sa z hory pred ním načisto vytratil život. S pribúdajúcimi minútami v ňom stúpala nervozita. Po pol druhu hodine čakania jeho nálada poklesla na bod mrazu. Čoraz nástojčivejšie si uvedomoval, že má len jeden pokus. Dnešný. Podobná príležitosť sa už v dohľadnom čase nezopakuje. Odrazu si už ani zďaleka nebol taký istý úspechom.

„Doriti. Kde ste toľko,“ zašepkal si sám pre seba, upierajúc oči do tmy pred sebou a napínajúc sluch, aby mu neunikol ani ten najmenší šramot či charakteristický praskot razdia, prezrádzajúci približujúcu sa zver.

Pozrel sa na hodinky. Už mu neostávalo veľa času. Musel rátať aj s tým, že spiatočná cesta potme na miesto stretnutia s Harym mu zaberie viac ako polhodinku, ktorá mu ešte za svetla bohato stačila. Len nerád si pripúšťal neúspech. Nenávidel prehry. O to väčšmi, ak mal pri nich svedkov. Opäť mu vrtalo v hlave, či sa predsa len nejako nemohol zaobísť bez pomoci kamaráta.

Opatrne, čo najtichšie vstal a natiahol si zmeravené nohy. Peň, na ktorom sedel, neposkytoval bohvieaké pohodlie. Okrem otlačeného zadku a strpnutých nôh pocítil aj silnú potrebu vymočiť sa. Zaťal zuby. Aj keď nebol poľovník, dobre vedel, že ak sa bude musieť vyčúrať, môže postriežku definitívne zabalíť. Váhal.

Práve v tom okamihu zabrechal kdesi v hore pred ním srnec. Zajastril a všetku pozornosť sústredil tým smerom. Po pár sekundách sa srnec ozval znova. Bol to výstražný signál. Niečo ho muselo vyrušiť. O takomto čase srnce nebrevšú len tak bez príčiny. Napäl sluch. Zakrátko naozaj začul zapraskanie halúzky. Cítil, ako sa mu zrýchľuje tep. Ďalší praskot. Nemýlil sa. Diviaky. Jeho očakávanie sa naplnilo. Vzrušene sa schúlil za strom a nahmatal pušku. Pritajil dych, aby sa v rozhodujúcom poslednom okamihu neprezradil a zver nevyplašil.

Zvuky silneli a celkom badateľne sa približovali. Naozaj sa nemýlil. Po pár sekundách sa presne na miestach, kde to očakával, zavlnil porast. Zacielil tým smerom. Už zreteľne rozoznával charakteristické funenie.

S ukazovákom na spúšti nahmatal palcom poistku. Na samom okraji kríkov zbadal tmavú siluetu. Jeden veľký kus.